

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 17 0 P 109037 26 GŽ 2
Bihać, 17.03.2026. godine

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Muhamed Cimirotić kao predsjednika vijeća, Dino Muslić i Vlatka Ivaniš kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R. B., koga zastupa punomoćnik Dino Halapić, advokat iz Bihaća protiv tuženog H. T. iz B., koga zastupa punomoćnik Adnan Čavkić, advokat iz Bihaća, radi isplate duga, vrijednost spora 36.055,77 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 I 109037 25 P 2 od 17.11.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.03.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Zahtjev tuženog za nadoknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 2.948,40 KM i sudske takse na žalbu po određenju suda se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju isplati novčani iznos od 36,055.77 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 02.07.2019. godine kao dana dospjeća mjenice do dana konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.158,72 KM, sve u roku od 30 dana. Istom presudom, odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv te presude, blagovremeno je putem punomoćnika žalbu izjavio tuženi pobijajući u cijelosti prvostepenu presudu iz svih zakonom propisnih razloga sa prijedlogom da sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev uz nadoknadu troškova kako prvostepenog postupka tako i žalbenog postupka.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Prema ocjeni ovog suda, žalba nije osnovana.

Ovaj sud ispitao je pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu ZPP), te odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prije svega, vijeće ovog suda smatra kako je potrebno istaknuti da drugostepena presuda predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku, a kada je u pitanju njeno obrazloženje, dovoljno je da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje (ili neslaganje)

sa tvrdnjama i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost (neprihvatljivost) stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (ili ne). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke.

U konkretnom predmetu, tužba je usmjerena na isplatu duga po osnovu kredita i nadoknadu troškova paničnog postupka.

Prema mišljenju ovog suda, prvostepeni sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio sve relevantne činjenice, a koje činjenice i ovaj sud uzima kao pravilno i potpuno utvrđene, i koje žalbenim navodima nisu dovedene u pitanje, a stranke upućuje na relevantni dio obrazloženja prvostepene presude. Takođe, ovaj sud napominje da je prvostepeni sud ocijenio sve dokaze i jasno naveo činjenice koje je ocjenom tih dokaza utvrdio, pa strankama u postupku ne može ostati nejasno zašto je odlučeno kao u izreci presude, a sama presuda je obrazložena onako kako to propisuje odredba člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Naime, pobijana presuda je rezultat ponovljenog parničnog postupka pred prvostepenim sudom s obzirom da je Kantonalni sud u Bihaću rješenjem broj 17 0 P 109037 24 Gž od 04.02.2025. godine ukinuo raniju presudu Općinskog suda u Bihaću od 30.07.2024. godine, sa jasnim uputama prvostepenom sudu o postupanju u ponovljenom postupku. U tom pravcu, ovaj sud napominje da je prvostepeni sud u cijelosti postupio u skladu sa ukazanim uputama i otklonio povrede postupka na koje mu je ukazano.

Nadalje, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi utvrdio kao odlučne činjenice, da je između tužitelja kao davatelja kredita i tuženog kao korisnika kredita zaključen ugovor o kreditu u iznosu od 38.800,00 KM, da tuženi ovaj kredit nije uredno vraćao, da je tužitelj pokušao da se naplati putem mjenice sa protestom, pokretanjem izvršnog postupak pred prvostepenim sudom, da je u toku izvršnog postupka, tada izvršenik izjavio prigovor, pa je tada tražitelj izvršenja (tuženi) upućen na parnicu, da se prijedlog za izvršenje ima smatrati tužbom, te da je prema izvodu iz poslovnih knjiga tužitelja, utvrđeno da je stanje duga tuženog prema tužitelju iznosilo 36.055,77 KM.

Prije svega, nisu osnovani žalbeni navodi u pogledu povrede odredaba parničnog postupka koji se ogledaju u teretu dokazivanja. Naime, tuženi u toku postupka nije osporavao da je sa tužiteljem zaključio Ugovor o kreditu sa svim uvjetima iz ugovora, niti je osporavao da nije ispunio obavezu iz ugovora. Njegovo osporavanje tužbenog zahtjeva zasniva se na paušalnim tvrdnjama da nije pravilno određena visina duga na osnovu analitičkih kartica u konkretnom predmetu izvoda iz knjiga banke odnosno stanja po kreditu, tvrdnjom da ti izvodi nisu kvalifikovani dokaz i da je tužitelj trebao svoj zahtjev dokazati vještačenjem po vještaku finansijske struke. Ovo iz razloga što je tuženi bio dužan već u odgovoru na tužbu, kako to proizilazi iz člana 71. stav 2. ZPP-a, navesti razloge iz kojih tužbeni zahtjev osporava, zatim činjenice na kojima zasniva svoje razloge, kao i dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a što nije učinio. Međutim, tuženi u toku cijelog postupka paušalnim navodima osporava visinu duga, jer ne navodi ni jednu činjenicu koja bi bila dokazivana na okolnost da postavljeni tužbeni zahtjev nije osnovan u dijelu ili u cijelosti, osim osporavanja izvoda iz knjiga banke kao dokaza.

Nadalje, pravilno je prvostepeni sud dao ocjenu izvoda iz knjiga banke kao dokaza i o tome dao jasne razloge cijeneći ga prema članu 4. i članu 21. Zakona o računovodstvu i reviziji,

a koje razloge prihvata i ovaj sud i iste neće ponavljati, već stranke upućuje na relevantni dio obrazloženja prvostepene presude. Stoga, s obzirom na procesno ponašanje tuženog prvostepeni sud nije povrijedio odredbu postupka kada je prihvatio dokazanost visine tužbenog zahtjeva na osnovu izvoda iz knjige banke, s obzirom da isti ima snagu dokaza na činjenici isplaćenih mjesečnih rata i zakašnjenja u plaćanju istih, kako je to pravilno utvrdio prvostepeni sud.

Nisu osnovani niti žalbeni razlozi da nisu provedeni dokazi u pogledu dospijeća visine anuiteta, kao i izvršenih isplata s obzirom da iz stanja spisa slijedi da je tužitelj na glavnoj raspravi izveo čitanjem izvode iz knjiga banke od dana 13.06.2019. godine i od 06.11.2023. godine, a zatim izvod iz knjiga banke – stanje po kreditu na dan 05.04.2024. godine.

Takođe, u konkretnom predmetu potrebno je napomenuti da se konkretni spor, a nakon uređene tužbe vodi po osnovu ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu, pa u tom slučaju gubi pravnu prirodu mjeničnog spora i poprima pravnu prirodu spora iz građansko - pravnog odnosa ako tužitelj u toku postupka koji je započeo kao mjenični spor promijeni činjenični i pravni osnov u smislu da isplatu traži iz ugovora o kreditu. Stoga u konkretnom predmetu protest mjenice i sama mjenica predstavljaju samo jedan od dokaza u konkretnom sporu, uz pravo protupredlagatelja iz postupka protesta mjenice odnosno tuženog da osporava i dug i ispravnost mjenice. Međutim, kako je već navedeno tuženi samo paušalno osporava visinu glavnog duga i obračunatih kamata, dok visinu protesta duga iz protesta mjenice i samu njenu ispravnost nije osporavao. Ovdje svakako treba napomenuti da tužitelj tužbenim zahtjevom od tuženog potražuje za gotovo 1.700,00 KM manji iznos od onog koji je upisan u mjenici, što osim izvedenih dokaza ukazuje na činjenicu da je tuženi od momenta protesta mjenice pa do podnošenja prijedloga za izvršenje vršio uplate po osnovu duga iz ugovora o kreditu.

Na kraju, pravilna je i primjena materijalnog prava od strane prvostepenog suda, s obzirom da sadržaj spornog pravnog odnosa među strankama proizilazi iz ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu (član 99. stav 1. Zakona obligacionim odnosima), kao i da je povjeritelj u obaveznom odnosu ovlašten od dužnika da zahtijeva ispunjenje obaveze i da je dužnik dužan obavezu ispuniti savjesno kako ona glasi, a kako to i propisuje odredba člana 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, uz pravilnu primjenu odredbi člana 277. i 324. takođe Zakona o obligacionim odnosima u pogledu dospijeća duga i isplate zakonske zatezne kamate.

Ovaj sud je cijenio i ostale žalbene navode tuženog, ali pošto isti nisu od odlučnog značaja nije ih posebno obrazlagao (član 231. ZPP-a).

Kako tuženi prvostepenu presudu pobija u cijelosti, pa i zbog odluke o troškovima postupka, ovaj sud je ispitao istu i u odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka, te utvrdio da je prvostepena odluka o troškovima postupka pravilna, kada je obavezao tuženog da snosi troškove jer je izgubio parnicu, za što je dao jasne razloge koje prihvata i žalbeni sud.

Slijedom iznesenog, a kako prvostepeni sud nije počinio povrede postupka ukazane u žalbama niti one na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, te kako je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno, a i materijalno pravo pravilno primijenjeno, to je valjalo žalbu tuženog odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi, primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15).

S obzirom da tuženi nije uspio u žalbenom postupku, nije osnovan njegov zahtjev da mu tužitelj nadoknadi troškove parničnog postupka za sastav žalbe putem punomoćnika iz reda

advokata u iznosu od 2.948,40 KM, kao i troškove sudske takse na žalbu, pa je sud takav zahtjev odbio, a temeljem odredbe člana 397. stav 1. ZPP-a.

Predsjednik vijeća
Sudija
Muhamed Ćimirotić